Ч. 1. Четвер 3 (16) січня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

[illegible] звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. [illegible]
на пів року [illegible]
на чверть року [illegible]
місячно . [illegible]

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Запросини до передплати.

„Народна Часопись“, як доси, так в слідуючим році, буде держати ся однакової своєї проґрами і видавати ся під тими самими условями. З початком нового року розпочинаємо друкувати прекрасну повість Юрия Еберса під заголовком: „Уарда“. Автор сеї повісти звістний вже нашим читателям, і повісти єго не потребуємо захвалювати. Скажемо хиба лиш, що сим перекладом збогатить наша часопись перекладову нашу літературу двома найкрасшими повістями сего славного на весь сьвіт писателя. Так само як в попередних роках, так і в слідуючім році будемо подавати ради і науки зі „всїляких галузий господарства і вести переписку зі всіми і для всіх“.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають у Львові Аґентия дневників п. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адміністрациї, але тогди не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староства; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата коштує у Львові в ц. ц. Староствi:

на цілий рік	. . . К.	4·80
на пів року	. . . „	2·40
на чверть року	. . „	1·20
місячно	. . . . . „	—·40

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	. . . К.	10·80
на пів року	. . . „	5·40
на чверть року	. . „	2·70
місячно	. . . . . „	—·90

Поодиноке число 6 сот.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З буджетової комісиї. — П. Вольф перед виборцями).

Президент міністрів др. Кербер веде дальші приватні і довірочні переговори з поодинокими німецкими і ческими послами. Реченець скликаня парляменту доси рішучо не установлений. Зачувати навіть, що парлямент в сім місяци не буде скликаний, аж доперва в лютім, однако то мало імовірне. Здаєть ся, що парлямент збере ся дня 28 с. м. Правительство надіє ся, що до 20 марта буде буджет полагоджений в повній палаті, а відтак розпічнуть ся великодні ферії і рівночасно будуть скликані сойми на довшу весняну сесию. — Neues Wiener Tagblatt заміщує депешу о розмові дописувателя Now-ої Reform-и з бувшим президентом палати послів Ексц. Давидом Абрагамовичем, котрий заявив, що після одержаних ним вістий переговори дра Кербера з представителями сторонництв тепер користнїйші і що парлямент збере ся дня 28 с. м. — Др. Кербер запросив на нині до себе пос. Прадого. Німецка партия народна заявляє, що готова взяти участь в ческо-німецких угодових переговорах, хоч пересьвідчена, що вигляди на їх успіх дуже малі. Може бути, що вступні конференциї доведуть до того, що загальна конференция навіть не буде скликана.

На вчерашнім засїданю буджетової комісиї обговорював галицкі справи пос. Старжиньский, а відтак виголосив довшу промову др. Кербер і відповідав на ріжні справи порушені в часї дискусиї. Що до санїтарних відносин, то бесїдник гадає, що Австрия може сьміло мірити ся з заграницею і правительство зробить все, аби ті відносини ще поліпшити. Справою еміґрациї правительство вже від давна займає ся і вже виготовило відповідний проєкт закона. В тім проєктї забезпечена єсть опіка правительства над еміґрантами і містять ся приписи против використовуваня еміґрантів і заострені постанови що до концесиї на еміґрацийні бюра. Дальше не спускає правительство з очий справи реорґанізациї львівскої полициї і полагодженя справи Морского Ока. В справі продажи алькоголічних напитків наміряє правительство предложити начерк закона против пияньства. Що до відшкодованя за вибиті безроги в Галичинї підипрає прави-

---

1) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого видання.)

ТОМ ПЕРШИЙ.

Глава перша.

Коло стародавних стоворітних Теб [1]) Ніль стає ширший. Вижини, що тягнуть ся по обох боках ріки, прибирають тут більше рішучий вид; поодинокі майже стіжковаті вершки, як би остро викроєні, вистають понад плоский хребет ріжнобарвних вапнистих гір, на котрих не удає ся ніяка пальма, не росте нїлка хоч би й привикла до пустині травичка. Каменисті розколини і дебри всувають ся більше або менше глубоко в гори, котрих хребет вкриває пісок пустинї, той ворог всего житя, або камінє та скалисті шпилї і пусті лави скал.

Поза горами на всході тягне ся пустиня аж до Червоного моря, а поза західними єсть она безконечна мов вічність. Після повірки Єгиптиян починає ся за нею царство смерти.

Межи тими обома рядами горбів, що мов би вали та мури спиняють пісок пустині, плиле Ніль повен сьвіжої водиці та несе благодать і врожаи, а так стає ся батьком і колискою житя многих міліонів жиючих тварий. Він то по обох боках своїх берегів розширив просторі площі чорної урожайної землї, а в єго глубинї уганяють і живлять ся многовидні жителі, що покриті луском та панцирями. Верх єго води плавають цьвіти льотосу а в папірусовім очереті при березї виводять ся несчислимі стада водних птиць. Межи Нілем а горами лежать поля, котрі по засївах вкривають ся синявою зеленею, а коли надходить жниво, сьвітять ся мов марне золото. Коло керниць і коліс до черпаня води піднимають ся сикомори [2]), що пускають довгу тінь, а старанно плекані дахтилеві пальми творять веселі гаї. — Рівна, урожайна земля, котру що року ріка заливає і гноїть своїм намулом, відбиває різко від лісковатого спода гір поза нею і відзначає ся так, як земля на грядках в городі від стежок висипаних жовтим піском.

В чотирнайцятім столїтю перед Христом, бо в так далекі часи вводимо читача, були в Тебах на многих місцях пороблені людскою рукою камінні гати і греблї, що мали спиняти виступаючу з ріки воду і хоронити улиці та площі, сьвятинї і палати від повени.

Канали, котрі можна було добре замикати, пускали від гребель воду в глубину краю, а від них ішли менші рови до городів в Тебах.

По правім боці, на всхіднім березї Нїлю, піднимали ся улиці славної резиденциї фараонів. Понад самою рікою стояли величезні, всїляко помальовані сьвятинї Амонового [3]) міста; поза тими сьвятинями, недалеко вже від всхідних гір, ба майже аж до їх підніжя, по части вже на земли пустинї, були палати королів та вельмож, а вздовж тінистих улиць стояли рядами одні коло других високі а вузкі доми горожан.

На улицях цвитучої резиденциї фараонів було гутірно і рух був оживлений.

На західнім березї Ніля представляв ся зовсім инший образ. Та й тут не бракувало

---

[1]) Звідки пішла назва міста Теб і що она значить — не знати. Місто се звало ся у стародавних Єгиптян „Уезет“ або ще частїйше „Нет“, що значить „місто“. Греки називали се місто „Тебами“ і звичайно уживали сеї назви в множині, подібно як і у нас назви деяких міст і сіл уживають ся в множині н. пр.: Бережани, Вербівцї і т. п. Пізнїйше називали Греки се місто „Діосполіс“ — містом Зевеса — задля того, що тут була сьвятиня божка Амона, котрого Греки уважали на рівнї зі своїм божком Зевесом.

[2]) Сикомори або морвові фіґи, суть то дерева середної Африки, що ростуть дуже високо і доходять до великої старости. Овочі їх мають смак подібний до фіґ, суть солодкі і служать за поживу, а з дерева їх, котре дуже довго держить ся і не трупішів, робили стародавні Єгиптяни домовини для своїх мумій.

[3]) Амон або Амун — первістно божок урожайности і плодовитости, після божок сьвітла. Єго сьвятим зьвірятем був баран; длятого божка того представляли иноді з крутими баранячими рогами.

тельство стремлене до заведеня обезпеченя худоби. То обезпечене має бути добровільне на основі попередного оціненя. В справі помноженя числа старость, підносить бесідник, що від року 1897 заведено 27 нових старость, а небавом будуть заведені ще три нові, з тих одно в Галичині. Також займає ся правительство справою відшкодованя громад за поручений обсяг діланя. По тій промові замкнено засідане, а слідуюче відбуде ся нині.

В суботу ставав п. Вольф перед виборцями в Гогенльоге. Ціла рада міска з посадником і представителі сусідних місцевостий прибули на збори. Вольфа повитали дуже симпатично. В своїй промові сказав він між иншим: „Стаю перед вами не з радістним лицем, а з тяжким серцем. Давнійше инакше бувало, нині річи змінились. Признаю ся явно і отверто, що я поблудив, удавши ся яко чоловік жонатий в любощі з дівчиною. Мої противники користають з того, щоби мене погубити політично. Я тепер борюсь не о мандат, але о житє і часть. Доказом, що промовляє за мною, є навіть те, що пос. Чан, отець дівчини, позістав моїм приятелем“. Розповівши подрібно о цілій тій події, котра его так знеславила, додав дальше: „Проф. Зайдль, муж панни Чан, поступає мов інквізитор, мов кат. Женщина улягає его сугестиї, вимушує від неї зізнаня, з болотом змішує її честь“. — Дальше звиняв ся Вольф із всіх замітів, і оповів, як згодив ся порішити справу поєдинком. Зайдль его не поцілив, а він сам стріляв у воздух. Тим способом звичайно кінчать ся між людьми спірні справи. Та не так поводить ся Зайдль, що напосів ся его знищити“. — По короткій дискусиї кандидатуру Вольфа принято однодушно. — В суботу промовляв Вольф на зборах виборців рано в Ґруліх, а пополудни в Ляндескроні і на обох зборах висказали виборці єму своє довірє. Публицистична борба і полєміка між Вольфом і Зайдлем мимо того не перестає й перед самими виборами мов би нарочно ще й заострилась.

Новинки.

Львів дня 15-го січня 1902.

— **У Василіяньскім монастири в Жовкві** відбуло ся дня 8 с. м. введене о. дра Сарницкого в чин архимандрита. Ще днем перед тим прибув з номінатом Преосьв. Митрополит. По служби Б. відправленій Митрополитом і по відчитаню з проповідниці дотичної грамоти іменованя і по зложеню номінатом ісповіди віри, Митрополит вручив о. Сарницкому митру, жезл, перстень, хрест, мантию і набедренник, а братия зложили архимандритови честь і пошану. По відправі служби Божої о. архимандритом, відбув ся обід, на котрім був також протоігумен Василіян Єзуїт о. Бабст і представителі жовківских властий. Підчас обіду були тоасти: Митрополита в честь архимандрита, архимандрита в честь Папи і Митрополита, а опісля добромислячих людий, вкінци старости Шумляньского в честь того польского і руского духовеньства, що працює в дусї згоди і помиреня обох народів. — Около 4 год. пополудни Митрополит відїхав до Львова.

— **Руский театр,** заохочений надсподїваним поводженем в Дрогобичи, лишить ся там ще до лютого с. р., а репертуар на сей час ось-такий: в четвер 16 передпілюбний бенефіс п. Стадника і п-ни З. Стечиньскої: „Циганка Аза“ драма з житя циганів в 5 актах зі співами і танцями; — в суботу 18 „Бідне дівча“ оперетка в 5 відслонах Куна; — в недїлю 19 „Перехитрили“ народна комедия зі співами в 3 актах Кропивницкого; — ві второк 21 другий раз „Дон Цезар“ оперетка в 3 актах; — в четвер 23 „Нещасне коханя“ народний образ зі співами і танцями в 5 актах Манька; — в суботу 25 „Птахник з Тироля“ оперетка в 3 актах Целлєра; — в недїлю 26 „Душегуби“ народний образ зі співами і танцями в 5 актах Тогобочного; — ві второк 28 „Шалавило“ знаменита шутка в 5 актах Ґліньского, переклав п. Стадник; — в четвер 30 послїдне представлене „Пісни в лицях“ опера в 3 актах Кропивницкого і Порошина. Відтак театр переїде на два представленя до Стрия.

— **О. Теофіль Царевич,** віцедекан Теребовельский, парох з Кобиловолок, зазнав — як пишуть до „Діла“ — страшної пригоди. Дня 10 с. м. вечером якийсь злочинець, сховавши ся в мешканю старенького (75-лїтного) сьвященика в цїли рабунку, кинув ся на него і тяжко ранив его, пробивши ножем горло. Слїдство веде ся. Підозрінє паде на одного молодого парубка кобиловолоцкого, недалекого сусїда о. Царевича.

— **Коли хто не знає ся на банкнотах.** На жадане прокураториї переводила львівска полїция в послїдних днях слїдство в ось такій справі. Під конець вересня минувшого року приїхав був до Львова лїсничий із Сокальщини К. Г. а найшовши собі за провідника якогось жида і накупивши всїляких річий, казав занести їх до склепу кравця Лявфера, при ул. Галицкій, де все мали бути спаковане і приготовлене на зелїзницю. Підчас тої роботи в склепі сам Г. вийшов на улицю і став розглядати ся а відтак і заглянув до пол[illegible]реса, щоби нереконати ся, чи має ще досить гроший. Тогди приступає до него якийсь порядно одягнений жид і просить, щоби він єму виміняв тисяч корон, та подає єму якийсь банкнот. Лїсничий чув, що мають вийти нові банкноти, але ще їх не видів, а встидав ся до того признати ся. Отже взяв поданий собі ніби банкнот і виплатив за него три банкноти по сотці а останок десятками. Жид забрав гроші поклонив ся чемно і пішов, а лїсничий вернувши домів сховав банкнот до бюрка. Аж около різдвяних сьвят треба було лїсничому гроший і він поїхав з тим банкнотом до Сокаля до якогось жидівского банку а касиєр того банку також не розумів ся на банкноті і виміняв его. Аж директори банку пізнали, що то не банкнот лиш дуже зручно зроблений анонс, подібнісенький до банкнота. Тогди лїсничий Г. рад не рад мусів звернути гроші банкови а нездалий папір разом з доносом прислав до львівскої прокураториї. Остаточно кінчило ся на тім, що хитрого обманця і полїция не могла відшукати.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Примусові спілки господарскі. (I.) Не знаю, як хто; але я волів би таки завсігди і серед всяких обставин добру власну волю, як примус, хоч би лиш длятого, що примус, чи в більшій, чи в меншій мірі,

---

величавих будинків та множества людий; але підчас коли по тамтім боці ріки стояли доми збитою масою і міщани голосно і весело заладжували свої щоденні орудки, то по сїм боцї видко було лиш великі пишні будинки, до котрих припирали менші і більші доми та хати, що ніби як ті дїти тулили ся до своєї матери. Ті будинки стояли безпосередно один коло другого.

Хто вийшов на гору і споглядав звідтам на них в долину, той мав таке враженє, як колиб під ним лежало велике число припираючих тісно до себе сіл з величавими дворами; хто же дивив ся з долини в сторону як всхідне з'убіче, той добачав тут сотки позамиканих, то поодиноко то рядом побіч себе стоячих брам, з котрих многі були розложені сподом попід горби, ще більше серед них, а декотрі також у значній висотї.

Але як дуже неподібне було тото умірне, майже торжественне житє на улицях тут в порівнаню з веселим і гутірним рухом там! По тамтім боці, на правім березі ріки всї ходили жваво, рушали ся при роботї або на проході, сьміяли ся і жартували, розмавляли з собою або щось робили; тут, на лївім березі мало хто розмавляв, люди як би від якогось зачарованя спиняли свої кроки, як би якась грізно піднесена, блїда рука проганяла кождий веселий погляд з їх очий, кождий усьміх на їх устах.

А преці й тут припливала до берега не одна величаво украшена лодка, не забракло й сьпіваючих хорів, ішли великі процесиї до західної гор. Але судна що плили по Нілю везли мерців, пісні які тут лунали, були жалібними сьпівами, а процесиї складали ся з тих людий, що ішли за домовиною.

Стоїмо на земли міста померших в Тебах.

А все-таки й тут не бракувало руху і житя, бо в понятю Єгиптиянина померші не вмирали. Він затулював їм очи, відводив їх до некрополї [4]), до дому кольхіта або того, що бальзамував, і до гробу; але він знав, що душа помершого жиє і дальше, що она коли праведна їде яко Озіріс в сонічній лодцї по небі, і може в кождім виді, який лиш хоче прибрати, явити ся на земли і тут впливати на житє тих, що по ній лишили ся на сїм сьвітї. Длятого старав ся, о достойний похорон для своїх померших, а передовсїм о то, щоби тїло тревало забальзамувати та щоби помершим поставити жертву з мяса і дробу, з напитків і пахучих есенций, з городнини і цьвітів, котрі по якімсь часї треба було відновити.

Як при похоронї так і при приношеню жертв мусїли бути слуги божі, а тихе місто померших уважало ся за найдогіднїйше місце для поміщуваня шкіл і помешкань учених.

То було причиною, що в сьвятинях на земли міста померших жило богато єреїв разом та що недалеко від простирих домів до бальзамованя мешкали численні кольхіти, котрих занятє переходило в спадщині з батька на сина.

Крім того були тут ще й фабрики та крами. У фабриках роблено домовини з каміня і дерева, полотно до обвиваня мумій та амулети [5]), котрі давано мерцям до гробу; в крамах продавали купцї всїляке корінє та есенциї, цьвіти, овочі, городнину і печиво. Рогату худобу, ґазелї, кози, гуси та инший дріб годовано на огородженних пасовисках, а ті, котрим хтось помер, ішли сюди, щоби тут межи тими зьвірятами вишукати собі на жертву, такі, котрі єреї признали чистими. Вишукавши їх, казали прибивати на них сьвяту печатку. Многі купували в різницях лиш поодинокі кусні мяса. — Бідні не заходили сюди. Они купували собі лиш зьвірята упечені з тіста і всїляко закрашені, котрі мали їм представляти дорогу худобу та гуси, на котрих їх не ставало. В найперших крамах сидїли слуги єреїв, котрі відбирали замовленя списані на папірусових звитках, на котрих в канцеляриях у святинях вписувано ті сьвяті молитви, які душі померших повинні були знати і відмавляти їх на тамтім сьвітї, щоби ними відганяти від себе духів пропасти, отвирати брами тамтого сьвіта, і щоби їх Озіріс зі своїми сорок і двома радниками підземного суду признав за праведних.

Що діяло ся в святинях, того ніхто не видів, бо кожда з них була обведена високими мурами, котрих дуже пильно замикані і величаві головні брами лиш тогди отвирали ся, коли досьвіта або вечером виходив хор єреїв, щоби сьпівати похвальні пісні божкови, котрий коли сходив називав ся Горусом, а коли заходив — Тумом [6]).

---

[4]) Некрополя — слово грецке (некрополіс) — місто померших, значило те саме, що нинї у нас кладовище або цвинтар.

[5]) Амулет — слово латиньске — означає якусь річ з каменя, металю, паперу або полотна, а котру забобонні люди носять н. пр. від уроків, хороби, нещастя і т. п. Амулетів уживали найбільше Єгиптияни, Греки та Араби, а сей звичай єсть ще й до нинї навіть у цивілізованих народів в Европі.

[6]) Хід сонця порівнувано з житєм чоловіка. Сонце сходило яко дитина (Горус), вирастало

робить з чоловіка невільника. Правда, що серед деяких обставин не може обійти ся без примусу, а іменно там, де воля чоловіка єсть за слаба, як то приміром буває у дітий, або тогди, коли того вимагає загальне добро, н. пр, в законах. Але хибаж не звістно, що й найбільший закон може бути найбільшою несправедливостию? Атже вже у Римлян звістна була приповідка: „Summa lex, summa iniuria“ — найвисший закон, найбільша несправедливість. Примус може бути лиш тогди добрий, коли з ним сполучене виховане і наука, і спочиває в руках тих, котрі мають не лиш добру волю, але й спроможність виконувати его так, щоби він вийшов на користь тих, котрих змушує ся до чогось, і коли не може бути ніякого сумніву, ніякої обави, що той примус міг би бути вже з своєї природи того рода, або бути так виконуваний, що вийшов бу змушуваним на некористь. — Оттакі гадки насунулись мені, читаючи в часописях справоздане про предложений раді державній проєкт закона о „обовязковім (примусовім) основуваню господирских спілок“. Примус посиланя дітий до школи — думаю собі — єсть добрий, бо розходить ся о то, щоби змусити недбалих родичів виховувати своїх дітий на письменних людий, а нема і не може бути обави, щоби школа була ужита на то, щоби дітий вивести на неписьменних людий. Той примус може кождому помочи. Але чи можна то само сказати й о примусових спілках господарских? Чи спілки ті зможуть дійстно і безвзглядно піднести добробит кождого господаря, так як школа може научити дитину читати і писати? Того ніхто, взявши річ добре під розвагу, не скаже, а то вже длятого самого, що кождий легко зміркує, що господарство складає ся з так многих і ріжнородних робіт, котрих ніяка спілка привчити не може, Спілка, хоч би и примусова, не зробить з неписьменного господаря письменного; спілка не навчить анї орати, анї сіяти, бо не буде за ним ходити і показувати; но навчить его нї продавати, нї купувати, хоч би єму доставляла збіжа на насінє та всіляких машин і брала від него готове зерно на продаж. Сего всего, і тим подібних річий, котрі як-раз складають ся на піднесенє господарства, мусить кождий господар сам учити ся, і так хиба яко вже готовий член приступати до спілки. Спілка не може входити у всї ті подробиці господарскі; она може займати ся хиба вже дальшою, висшою роботою господарскою, а з сего виходить, що спілки господарскі, хоч би навіть і непримусові, мусять мати вже готових спільників. В непримусових такі спільники самі добирають ся, а до примусових велить закон кождому належати. Зависить же тепер богато від того, який той закон. То одно: а друге: що єсть спілка? Але о тім пізнїйше.

— **В справі винищеня сьвиньскої заразн в Галичині** видало мінїстерство справ внутрішних нове розпорядженє, з котрого виходить, що в тых сторонах, звідки вивозить ся свині за границю, має бути зараза зовсім винищена і они мусять бути так удержувані, щоби в них зараза вже більше непрокидала ся. Відтак має ся робити ріжниця межи свиньми, призначеними на заріз, а свиньми на приховок і розплід. Свині розплодові і на приховок можна буде лиш тогди вивозити, коли зараза в Галичині буде зовсім винищена. В тій ціли має бути Галичина поділена на три полоси: західну, середну і всхідну. Зі взгляду на то, що на заході зараза найменше прокидає ся, то там перестануть убивати свиний, а відтак в міру того, як зараза буде зменшати ся, будуть і в других сторонах переставати убивати свині. Зі взгляду на то, що у всхідній Галичині іменно же в повітах припираючих до Росиі, зараза найбільше ширить ся, має намістництво завести строгі міри против перекрадання свиний через границю з Росиї. В кождій полосі будуть установлені ветеринарийні інспектори, котрі будуть доглядати того, щоби заразу винищити так, щоби она вже більше не ширила ся. Для вивозу галицких свиний на заріз будуть пороблені значні пільги.

— **Копанє в городі в зимі.** Найліпший час до копаня в городі єсть тогди, коли земля суха. Але з весни, коли морози вже попустять, треба иноді досить довго чекати аж земля добре підосхне, а тимчасом прийде вже й инша пильна робота. Длятого дуже добре єсть копати в городі вже в зимі в теплі днї, коли так як сеї зими нема снїгу. Лиш треба, щоби рискаль був досить острий. Земля дає ся тогди дуже добре і борзо копати, бо не чіпає ся рискаля. По такім скопаню воздух входить добре до землї, она перемерзає і розсипуєсь опісля в дрібонькі грудки. Мороз єсть взагалї найліпшим способом до поправи тяжкого ґрунту.

— **Мукою для коний єсть**, коли в зимі підчас морозів студені зубела пхає ся їм до писка. Тогди може їм легко примерзнути язик до зубела і зранити его. Щоби коний не мучити, досить лиш вложити зубела в студену воду а тогди їх закладати.

Переписка господарска.

Семен Тихий: 1) Кури зеленоніжки — то раса краєва, на котру лише що недавно звернено увагу. До вишуканя і розмноженя сеї раси причинив ся найбільше др. Обфідович, полковий лікар в Ярославі, а описав еї Стан. Квєціньский, ветеринар повітовий в Ярославі, в часописи „Hodowca drobiu“ ч. 2 з 1900 р. Після него головною хорактеристикою сих курий суть: „зелені ноги, яких ніяка з дотеперішних знаних і описаних рас не має“. Кури ті відзначають ся тим, що несуть ся дуже добре, бо зносять пересічно 150—180 яєць на рік. Молоді з марта несуть ся вже у вересни; квочки з них знаменитї, вдоволяють ся якою небудь поживою; не вимагають великого плеканя і не легко западають на всілякі хороби, мясо їх єсть смачне, отже задля тих всїх прикмет надають ся дуже добре до годівлї у нас. Того рода кури можна подибати у наших селян і добре би було, щоби заняти ся ліпше їх годівлею. — 2) Годованє курий мясом має своє значінє, але лиш для тих, що займають ся годівлею курий на великі розміри і там, де можна мяса дешево дістати. Волового мяса на годованє курий чей ніхто не буде купувати, бо, як то кажуть, не стала би шкіра за виправу. Падлиною годувати небезпечно, а ще найскорше можна би уживати до того старі конї, але в такім случаю треба би мати кількасот курий, індиків і качок. Кури, індики і качки не правлять ся від мяса, не стають товстійшими, лиш несуть ся ліпше. Але й тогди курка не знесе більше яєць як взагалї може, що знов зависить від раси. Поменші господарі могли би дуже добре годувати кури хробаками, але мусїли би десь в однім місци на обійстю зробити собі яму на хробаки, іменно ті, що то по дощи вилазять із землї. — На другі питаня буде відповідь в „Переписці зі всіми і для всїх“.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 15 січня. Вчера відбула ся в цісарскім замку під проводом Цісаря войскова нарада, в котрій взяли участь архикнязь Франц Фердинанд, мінїстер війни, шеф ґенерального штабу бар. Бек і інспектор армії.

Відень 15 січня. Нинї відбуде ся вибір посла в окрузї, в котрім кандидує Вольф. Шенерер виїхав до того округа разом з проф. Зайдлем і его жінкою і аґітує против Вольфа.

Берлин 15 січня. Як тут говорять, приїде цїсар Вільгельм в товаристві канцлєра Більова до Відня на торжество золотого весїля архикнязя Райнера. Доси ще не означений речинець тої подорожи.

Льондон 15 січня. Прибув сюди нїмецкий віцеадмірал бар. Зенден-Бібран і був на авдиєнциї у короля Едварда.

Льондон 15 січня. Кіченер доносить з Йоганнесбурґа: Полковник Вінц, перейнив лист команданта Пітвілїєна, з котрого показує ся, що командант бурский Оперман звів горячу борбу з полковником Плюмером коло Онвервахт.

Скоро пролунала вечірна пісня єреїв, некрополя ставала пуста, бо всі, що приходили на похорон, або навідувати ся до гробів, мусїли тогди сїдати на лодки і виходити з міста померших. Великі товпи людий, що в торжественнім поході станули були на західнім березі коло Теб, бігли в неладї до ріки, виганювані сторожами, котрі цїлими віддїлами робили службу і стерегли гробів від розбишаків. Купцї замикали свої крами, кольхіти і робітники кінчили свою роботу та ішли домів, єреї вертали назад до сьвятині, а господи наповняли ся гостями що приходили з далеких сторін і воліли ночувати близько померших, до котрих приходили навідувати ся, як побувати в містї повнім гамору по тамтім боцї ріки.

Голоси сьпіваків та плачок вже були затихли навіть пролунали сьпіви лодкарів, що плили на численних лодках до всхідного берега під Тебами, ще лиш поодинокі голоси заносив вітер, аж наконець все затихло.

Чисте небо, на котрім не було анї одної хмарки розтягало ся понад мовчаливим містом померших, лиш часами заступала его легка тінь вертаючих до своїх гробів та щелин в скалах лиликів, котрі що вечера летять до Ніля, щоби тут ловити комарів та напити ся і так покріпити ся на сон підчас дня. Від часу до часу пересунули ся по ясній земли якісь чорні створи з довгою тїнию: то шакалї, що о тій порі любили гасити спрагу над берегом ріки і без великого страху підходити до загород з гусьми і стаєн, де стояли кози.

Тих нічних хижаків не вільно було відганяти, бо они уважали ся за сьвятї зьвірята божка Анубіса [7]), сторожа гробів, а они не конче були небезпечні, бо знаходили в гробах подостатком поживи.

Они з'їдали куснї мяса, поскладані на жертвенниках; ті що складали там то мясо, були раді з того, бо коли на другий день вже там его не застали, вірили в то, що оно любим їх покійникам засмакувало і они ним поживили ся. А з них були ще й добрі сторожі, бо були небезпечними ворогами кождого, хто би серед темноти хотїв влїзти до якого гробу.

(Дальше буде).

в полудне на героя Ра, за котрого гадина „урей“ вела борбу і боронила его від его ворогів, а вечером, коли заходило, ставало стариком (Тум). З темноти настало сьвітло, длятого й Тума уважано старшим божком як Горуса та инших богів сьвітла. Гадина урей була ознакою достоіньства египетских королїв і они мали еї зображене на своїй коронї.

[7]) Божка Анубіса, котрого зображувано з головою шакаля, уважано за сина Озіріса і богинї Нефтіс, а шакаль був его сьвятим зьвірятем. Він вже в найдавнїйших часах уважав ся за божка підземля. Він не давав тїлу гнити і причиняв ся до того, що з него робила ся мумія і стеріг некрополю і показував душам померших дорогу на тамтой сьвіт.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлєй і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

Тягнене . . . - - - невідклично 16-го січня 1902

Тягнене нині о 8, вечером!
Головна виграна 40.000 Кор. вартости

Льоси

на сгрійниці по 1 К

поручають: М. Йонаш, Кіц Лілієн, Яков Штро. і Штоф, М. Клярфельд, Корман і Файгенбавм, Самуелї і Ляндав, Віктор Хаєс і Сп-а, Шеленберг і Син, Сокаль і

Дуже красний образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Ціна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого, Львів

ул. Руска ч. 3.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. **Доставці Двора царско-росийского**

Надворні доставці кор. Вел. королів: Греції, Швеції і Норвеґії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,	Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Ціни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового видапя того твору, одинокого в загальній літературі, єсть літератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєтї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ

найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболєвский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французский).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).